

Sünnipäevamuinasjutt

Oli kord väike hing, kes elas taevas. Ühel päeval ärkas väike hing üles, lükkas pilve eest ära ja vaatas alla. Seal nägi ta üht palli, mis oli sinine ja tundus külm, kuid ta tahtis siiski sinna sõita. Ta pöördus Jumala poole, kes tema kõrval istus, ja ütles: "Jumal, kas ma võin sinna alla minna?" Jumal vastas: "Ei, sinu aeg ei ole veel käes, sa pead ootama."

Väike hing ootas ja ootas päevi, nädalaid ja kuid. Jälle tõukas hing pilve eest ja sel korral nägi ta sama palli, mis seekord oli täiesti roheline ja kuldkollane. See oli nii ilus, et ta tõepoolest soovis sinna rännata. Taas küsis ta Jumalalt, kas ta nüüd võiks sinna alla minna. Aga Jumal vastas, et aeg ei ole veel käes: "Pead veel ootama." Väike hing ootas ja ootas.

Läks kaua aega, enne kui ta pilve kõrvale lükkas ja alla vaatas. Sel korral nägi ta ilusat naist ja meest. Väike hing pöördus Jumala poole ja küsis: "Jumal, *seal* tahaksin ma koos nende inimestega olla. Kas ma võin nüüd minna?" Jumal vastas: "Jah, nüüd on sinu aeg käes, aga sa pead meeles pidama, et oma tiivad taevasse jäta. Me hoolitseme nende eest, kuni sa tagasi tuled. Ma annan kaks kaitseinglit sulle pikale teekonnale kaasa."

Kui inglid saabusid, algaski reis. Nad pidid lendama pika maa-taevatähtede vahelt, mööda kuldest päikesest ja hõbevalgust kuust. Inglid lausuvad: "Nüüd on aeg tiivad meie hooleks jätta, saad need jälle endale, kui tagasi tuled." Nad aitasid väiksel hingel tiivad ära võtta ja kui nad olid sellega valmis saanud, nägi väike hing enda ees imeilusat vikerkaaresilda. Väike hing mõistis, et peab teekonda üle vikerkaaresilla üksinda jätkama.

Julgelt alustas ta oma rännakut. Kui ta lõpuks silla teise otsa jõudis, leidis ta end selle kauni naise sülest. Ta oli väga väsinud, ta oli palju pingutanud ning vajus sügavasse unne. Kui ta oli uinunud, tuli ingel ja sosistas talle kõrva nime "sünnipäevalapse nimi". Ema ja isa teadsid siis, et see saabki nende lapse nimeks. Nad olid nii õnnelikud, et "lapse nimi" nende perre oli tulnud, nad hoolitsesid tema eest ja armastasid teda väga. Iga päev

mängisid nad temaga ja nägid teda sirgumas.

Nad ei suutnud oma silmi uskuda, kui "lapse nimi" oli nii palju kasvanud, et hakkas mööda maja ringi roomama. Äkki, enne kui nad suutsid uskuda, et see on tõsi, oli ta õppinud käima ja rääkima. "Lapse nimi" kasvas nii kiiresti, et nüüd on ta siin. See meenutab talle silda, mille ta ületas taevast maa peale tulles.

Kas teate, et täna saab (lapse vanus) aastat sellest, kui "lapse nimi" üle vikerkaaresilla otse oma ema ja isa sülle tuli.

Laxen, U. (2005). *Laul, mis leidis sõnad. Mängu kaudu sisemise vabaduseni*. AS Kirjastus Ilo, lk 90-93.